

O poveste tulburătoare inspirată de dramele
Celui de-Al Doilea Război Mondial

Orfana de la Auschwitz

ANNA STUART

TRADUCERE DE IULIA CRĂCIUN

LEDA BAZAAR

HISTORICAL FICTION

PROLOG

AUSCHWITZ | IANUARIE 1945

NINGE PESTE AUSCHWITZ. FULGII SE RĂSUCESC ÎN LUMINA reflectoarelor, scîlîlesc pe sârma ghimpată și se prind de urechile câinilor de pază. Cad într-o pătură groasă, care acoperă noroiul, cadavrele și rămășițele distruse ale crematoriilor. Înăbușă țipetele muribunzilor și strigătele panicate ale gardienilor. Însă nu pot face nimic pentru a atenua ultimele zbateri ale violenței naziștilor.

— Raus! Raus!

Tasba Ancel se trezește brusc din somn, ghemuită strâns lângă mama ei, și privește geana de lumină care se strecoară prin ușa deschisă a barăcii. O strălucire nefirească se reflectă din zăpadă asupra prizonierilor îngrămădiți sub pledurile aproape străvezii. O luminează pe kapo, care merge de la prici la prici, lovind stâlpii cu bastonul, ca și cum s-ar fi revărsat deja zorii.

— Sus! Ridică-te, cățea puturoasă! E timpul pentru plimbare! Afară, un ciobănesc alsacian latră agitat.

— Plimbare?

Mama Tasbei o apucă în timp ce privește alarmată în penumbra.

— Ia pături, Tash, tot ce găsești!

Lydia Ancel își înșfacă acoperământul sărăcăcios și se năpustește asupra altuia, abandonat de o femeie care se grăbește, buimacă, să execute ordinele lui kapo.

— *Unde mergem? întreabă Tasha și se înecă.*

— *Afară, undeva. Probabil vin Aliații.*

Lydia se oprește în talmeș-balmeșul de corpuri și o prinde pe Tasha de umeri.

— *Vin Aliații!*

O sărută și reușește chiar să o însoțească doi pași înaintea ca bastonul lui kapo s-o lovească, trântind-o pe o parte.

Lydia îi râde femeii în față.

— *Puterea ta mărunță va dispărea în curând, îi spune, aruncându-și peste umăr părul care a început încet-încet să-i crească la loc.*

Naziștii au încetat să-i mai tundă la piele în noiembrie anul trecut, cam pe când au dărâmat crematoriile. A fost una dintre cele mai mari bucurii ale Tashei să vadă părul roșul al mamei revenind și una dintre cele mai mari bucurii ale Lydiei să o vadă pe Tasha bucuroasă.

„Vezi”, spunea ea în fiecare seară, mângâind părul care creștea hotărât, „nu ne pot pune la pământ. După fiecare lovitură, ne ridicăm din nou; după fiecare tăietură, ne vindecăm și luptăm împotriva fiecărui strop al urii lor cu dragostea care ne leagă.”

Iar acum, acum vin Aliații, și se pare că ei pleacă. În timp ce, strâns înfășurate în pături, Tasha și Lydia se îndreaptă ezitant spre ușă, văd rânduri-rânduri de prizonieri ghemuiți sub asaltul fulgilor de zăpadă, cu respirația firavă din plămânii sleiți plutind ca o pâclă portocalie deasupra. Tasha pune o mână pe peretele bărcii. Încăperea dură, mârșavă, pare brusc un sanctuar.

— *E frig afară.*

— *E libertate..., șoptește Lydia și arată cu degetul spre porțile zdravene din depărtare. Odată ce trecem de ele, cine știe ce se*

poate întâmpla? Nu trebuie decât să ținem capetele jos, să rămânem împreună și...

— Tu! Înapoi!

Un gardian SS într-un palton gros stă în fața Tashei.

— Fără copii în marș.

— Nu sunt copil, îi spune ea, panicată.

Are 16 ani! A muncit ca un adult pentru acești stăpâni cruzi, deci cum pot hotărî ei acum că este un copil?

Lydia este împinsă în grabă pe ușă afară, trasă de lângă ea într-un șuvoi de făpturi omenеști.

— Am 16 ani! protestează ea, încercând cu disperare să treacă.

— Ha! spune gardianul și o împinge cu atâta putere, încât cade pe podea.

O altă fată o ajută să se ridice.

— E mai cald aici înăuntru, spune fata.

Însă, deși asta era exact ce gândise Tasha o clipă mai devreme, acum nu mai pare așa, pentru că Lydia este afară, și toată căldura Tashei vine de la ea. Așa au supraviețuit în acest loc infernal – împreună.

— Mamă! strigă ea.

— Tasha! îi răspunde Lydia, care se luptă să ajungă înapoi la ea.

— Este adult! strigă ea. Are 16 ani!

— Fără copii, repetă ofițerul SS.

— Dar...

— Niciun dar, evreico! Doar asta.

Zicând aceasta, o lovește pe Lydia peste cap cu patul puștii și râde zgomotos la propria glumă în timp ce femeia se clatină.

— Mamă!

Bărbatul se întoarce spre Tasha cu pușca ridicată din nou, iar Lydia îl apucă de braț.

— Nu-i face rău!

Ochii ofițerului se oțolesc, râsul încetează și încet, calculat, bărbatul își întoarce arma, astfel încât mica gură feroce să fie îndreptată direct spre Lydia.

— Nu! țipă Tasha, iar un ofițer se apropie rapid, pocnind din degete pentru a grăbi lucrurile. Gardianul se mulțumește să o împingă pe Lydia înspre șirurile de prizonieri îngroziți.

— Ai toată iubirea mea, Natasha! strigă Lydia, încă sfidătoare.

Sunt cuvintele pe care i le-a spus în toate lunile întunecate și reci de când au pierdut-o pe surioara ei mai mică. Toată iubirea ei – a fost suficient pentru a le ajuta pe amândouă și, deși aceste vorbe se amestecă printre strigătele de suferință ale prizonierilor, îi răsună clar în urechi.

— Și tu ai toată iubirea mea, mamă!

Lydia zâmbește.

— Ne vedem în curând! strigă ea în timp ce este împinsă într-un rând. Rămâi puternică, Tasha, și ne vom regăsi! Ne vom întâlni în...

Însă cuvintele îi sunt înăbușite de zăpadă, de lătratul câinilor și de rândurile de oameni care se formează rapid în spatele ei, până când Tasha nu o mai poate vedea. Încearcă din nou să ajungă la ușă, însă alți copii sunt împinși înăuntru, așa că se luptă să înoate împotriva curentului. Kapo își ridică bastonul pentru a o lovi din nou, făcând-o să se retragă instinctiv, însă un braț puternic se întinde și preia lovitura. Surprinsă, Tasha privește în sus în ochii căprui-închis ai unui băiat cam de aceeași vârstă cu ea. Nu a mai fost în preajma băieților de când a fost adusă la Auschwitz, în octombrie anul trecut, iar acesta este înalt, cu umeri lați.

— Georg Lieberman, se prezintă el, ca și cum aceasta ar fi o situație normală în care să faci cunoștință.

Nu poate să facă nimic altceva decât să se holbeze.

— Și tu ești copil? îl întreabă, neîncrezătoare.

— Așa le-am spus, îi răspunde băiatul. Mai bine aici, înăuntru, decât acolo, afară, adaugă și arată cu capul înspre ușă și noaptea amară de dincolo de ea.

— Ba nu! hohotește Tasha. Pentru mine nu este.

Tasha încearcă din nou să ajungă la ușă, însă când se apropie, aceasta este trântită și închisă. Aude trosnetul unei scânduri grele de lemn fixate în loc, iar bubuitul nu face nimic altceva decât să-i însângereze încheieturile degetelor. Aruncând priviri înnebunate în jur, se îndreaptă grăbită spre al treilea șir de pri-ciuri goale, unde o fantă subțire lasă să treacă o fâșie de lumină. Prizonierii care dorm aici se plâng mereu când îi lovesc vântul și ploaia, însă Tasha își apasă fața pe mica deschidere, suportând înțepăturile zăpezii în timp ce privește prin deschidere cu ochii mijiți.

În depărtare, din cealaltă parte a lagărului Auschwitz-Birkenau se aude un scârțâit strident când porțile se deschid și primii prizonieri încep să meargă încet înainte. Au visat cu toții să iasă pe acele porți, însă nu așa, nu într-un marș spre iad. O împușcă-tură răsună când un nefericit nu se mișcă și este eliminat cu indiferența cu care ai îndepărta o furnică de pe o alee.

— Mamă! strigă Tasha cu disperare.

Și apoi vede – o străfulgerare de roșcat, cu fulgi de zăpadă prinși printre smocurile de păr, arzând viu în strălucirea puternică a reflectoarelor. Mama privește în jur, ochii ei verzi-albăstrui căutând frenetic, apoi ritmul devine mai rapid și trebuie să se întoarcă. Își trage pătura peste cap și se pierde, dispare.

— *Mamă! scâncește Tasha.*

Degetele i se încleștează pe jalnica fâșie de geam, iar lacrimile îi îngheață pe obraji, lăsată singură să înghețe în uitare împreună cu ce a mai rămas din Auschwitz-Birkenau.

**O poveste deopotrivă captivantă și sfâșietoare despre
supraviețuire, dar și despre a reînvăța cum să trăiești și să iubești.
Fanii romanelor *Moașa de la Auschwitz*, *Moașa din Berlin*
și *Fiica doctorului de la Auschwitz* vor fi entuziasmați.**

Tasha Ancel, în vârstă de 16 ani, se întoarce să arunce o ultimă privire spre locul impunător care i-a furat copilăria și libertatea. Nu-și poate imagina cum de a reușit să supraviețuiască acestui infern, când atât de mulți alții au eșuat. Pentru prima dată după luni întregi, inima îi bate cu speranță — pentru propriul viitor, dar și pentru cel al copiilor mai mici care se agață acum de ea.

Tasha a fost smulsă din brațele celei care i-a dat viață de un gardian SS cu doar câteva zile înainte ca porțile Auschwitzului să se deschidă. Tot ce i-a rămas de la Lydia, mama sa, este o șuviță din părul de un roșu-aprins al acesteia. Disperată să-și reîntâlnească mama, Tasha întrebă pe oricine dacă nu cumva a văzut o femeie cu părul de foc. Dar, într-o lume haotică, în care atâția oameni îi caută pe cei dragi, găsirea Lydiei pare o misiune imposibilă.

Oficial orfană, Tasha primește șansa de a începe o viață nouă în regiunea Lake District din Anglia. Știe că mama ei și-ar fi dorit să profite de această șansă, dar nu suportă ideea de a pleca din Polonia fără cea care a adus-o pe lume.

Așadar, Tasha trebuie să ia o decizie sfâșietoare: să rămână în Europa continentală distrusă de război și să se agațe de speranța că persoana pe care o iubește cel mai mult pe lume este încă în viață sau să pornească într-o lungă călătorie peste mare, către un viitor incert?

„Unul dintre acele romane pe care nu doar le citești, ci le trăiești.
Îl recomand din toată inima!”

BEING ANNE

ISBN: 978-630-361-009-2

www.edituracorint.ro